

Hoofdstuk een

‘**M**arcus, Marcus!’ Een stem drong door de waas van slaap heen om Marcus te bereiken, wat pas lukte toen de stem nog luider riep: **‘MARCUS!’**

Marcus zat meteen rechtop in bed. Zijn moeder stond over hem heen gebogen en keek hem geërgerd aan. ‘Eindelijk!’ riep ze uit, en ze gooide haar handen in de lucht. ‘Zo kom je veel te laat op school!’

Marcus keek naar zijn klok en slaakte een

kreet. Het was al acht uur! Hij was gisteravond heel lang opgebleven om aan de zaak te werken en al zijn aantekeningen door te nemen in de hoop dat er iets was – hoe *klein* ook – wat hij over het hoofd had gezien. Hij was zelfs met zijn wang op zijn geopende schrift in slaap gevallen, en de bladzijde was helemaal **nat gekwijd**.

‘Sorry, mam,’ zei Marcus terwijl hij uit bed

sprong en als een gek zijn schooltas begon in te pakken.

‘Had je vandaag tijdens de ontbijtclub niet een afspraak met je detectivevrienden?’ hoorde Marcus zijn moeder nog roepen terwijl hij zich haastig aankleedde.

‘Ja!’ riep Marcus terug. ‘Daarom mag ik ook niet te laat komen!’ Het overleg van deze ochtend was hun laatste kans om het mysterie op te lossen. Als ze het vandaag verprutsten, zou er wéér een zaak onopgelost blijven.

Marcus gaf zijn moeder snel een zoen op haar wang en rende naar buiten. Met twee treden tegelijk holde hij de trap af naar beneden. Hij rende zo snel als hij kon van huis naar school en keek ondertussen steeds op zijn horloge.

Tien minuten later liep hij hijgend de kantine van het Reynaertcollege binnen.

Meteen drongen de geluiden van gelach tot hem door, afkomstig van een groepje rondom een monopolybord. Heel eventjes wilde hij ernaartoe lopen om mee te doen, maar toen schudde hij zijn hoofd. Hij mocht niet te laat komen voor de bijeenkomst.

Zijn twee beste vrienden, Oyin en Patrick, staken hun duimen naar hem op toen hij langsliep. Marcus grijnsde naar hen. Natuurlijk wisten zij wat er vandaag op de agenda stond; Marcus had het al dagen over niets anders meer gehad.

Meneer Anderson, de muzikleraar die deze ochtend de ontbijtclub begeleidde, knikte vriendelijk naar Marcus toen hij langsliep. Zijn blauwe ogen fonkelden en stonden alert. Marcus zei netjes: 'Goedemorgen, meneer!'

Hij liep door naar een tafel achter in de kantine, onder de airco. Dit was de perfecte

plek voor gesprekken die niemand anders mocht horen: het was buiten gehoorsafstand van de leraren en de airco maakte zo'n herrie dat de andere leerlingen nauwelijks konden verstaan wat er gezegd werd.

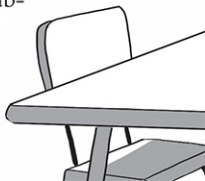
De drie andere leden van **de ontbijtclubdetectives** zaten al te wachten: Stacey, Lise en Asim. Marcus nam plaats naast Asim. Lise schoof meteen een bord met beboterd geroosterd brood en een glas sinaasappelsap over tafel naar hem toe.

'Dank je, Lise,' zei Marcus dankbaar. Hij zag bij de keuken een hele stapel boterhammen liggen die net waren geroosterd. Er stond een lange rij kinderen te lachen en te kletsen terwijl ze op hun ontbijt wachtten. Zijn vrienden waren waarschijnlijk extra vroeg gekomen en hadden zijn bord alvast meegenomen.

‘Graag gedaan,’ zei Lise, en ze lachte hem toe met een brede grijns die haar tanden liet zien. Ze stopte een pluk van haar blonde haar, dat aan de zijkant van haar hoofd was opgeschoren, achter haar oor. Haar ogen schitterden achter haar dikke brillenglazen.

‘Hoi Marcus,’ klonk het zachtjes links van hem. Asim had oordopjes diep in zijn oren zitten en zijn zwarte haar hing voor zijn bruine ogen die geconcentreerd staarden naar een velletje papier waarop hij iets aan het schetsen was.

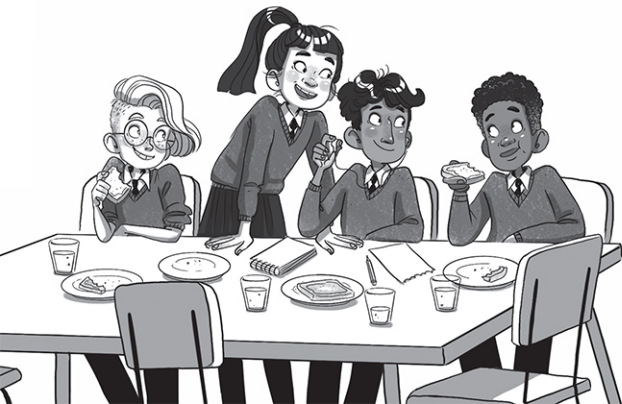
‘Je komt als geroepen! Ik was al bang dat je dit zou missen. Ik wilde nog even een theorie over een kobold met jullie doornemen voordat we naar Gabriel gaan.’ Marcus keek op van zijn brood naar Stacey, de onverschrokken leider van de ontbijtclub-detectives.

‘Het spijt me dat ik zo laat ben, ik heb me versl...’ begon hij, kauwend op een hap brood. ‘Wacht, wat? **Een kobold?**’

‘De zaak van Gabriel. Dat móéten kobolden hebben gedaan,’ zei Stacey met een zelfverzekerd hoofdknikje en ze keek haar mededetectives vastberaden aan. ‘Ze zijn ondeugend en ze halen graag **geintjes** uit. Dus het moeten wel kobolden zijn!’

‘Ik heb er gisteravond heel hard over nagedacht, maar ik kon niks bedenken,’ bekende Marcus. ‘Ik denk...’

Hij kreeg niet de kans om die zin af te maken. Aan de andere kant van de tafel zette Stacey opeens **grote ogen** op. Ze keek naar iets over Marcus' schouder. Hij draaide zich om en zag een kleine jongen door de kantine lopen, recht op hun tafel af. Meteen liet Marcus zijn geroosterde sneetje brood vallen en zijn hart begon sneller te bonzen. Het was Gabriel, die hen voor deze zaak had ingeschakeld.

'Dus...' zei Gabriel toen hij vlak naast Stacey ging zitten.

'Hoi Gaab, wat fijn om je weer te zien!' antwoordde Marcus heel vrolijk in een poging zijn zenuwen te verbergen.

'Hoe gaat het met de zaak?' vroeg Gabriel met een zucht, en hij wreef over zijn slapen.

Marcus keek nerveus naar Stacey. Ze waren nu al weken met Gabriels zaak bezig, maar ze

hadden geen enkele aanwijzing gevonden. Maar dat hoefde Gabriel niet te weten... Marcus was ervan overtuigd dat ze gewoon meer tijd nodig hadden.

‘Nou, we zijn er eens in gedoken en we zijn nu weer een paar stappen dichterbij het antwoord op de vraag waarom de bananen in de schoolkantine op donderdag altijd zo bruin en beurs zijn. We nemen elke mogelijkheid onder de loep...’ Stacey wachtte heel even om het spannend te houden en onthulde toen: ‘... zelfs **kobolden**.’

Gabriels wenkbrauwen schoten omhoog bij het woord ‘kobolden’. Het bleef lang stil voor hij zei: ‘Dus jullie hebben de zaak nog steeds niet opgelost.’

Marcus en Lise keken nerveus.

‘We hebben echt heel erg ons best gedaan,’ zei Marcus.